

Jakob Ellemann-Jensens grundlovstale

Taler	Dato	Sted
Jakob Ellemann-Jensen Formand for Venstre	5. juni 2020	–

Omstændigheder

På grund af COVID-19 blev talen livestreamet på Jakob Ellemann-Jensens facebookside.

En mandag i marts var jeg i Holbæk. Til et møde som mange andre med halvanden hundrede medlemmer af Venstre, der ville bruge en aften på at tale om aktuel politik.

Det meste var, som det plejede. Den nyvalgte formand for kommuneforeningen, Morten, bød velkommen. Snakken gik lystigt i pausen. Kaffen var stærk.

Men noget var anderledes. Ved siden af kaffen stod håndspritte.

Og det må være det første Venstremøde i historien, der ikke er startet med et håndtryk for mit vedkommende.

Danmark var ved at ændre sig.

Et par dage senere blev landet lukket ned. Vi skulle vænne os til en ny hverdag.

Mange har den seneste tid bragt store ofre. Og alle, der har fået Danmark til at fungere under nedlukningen, fortjener tak.

De, der har sørget for vand i hanen, strøm i kontakten, varer på hylderne og åbent for takeaway.

De, der har løftet opgaven i sundhedsvæsenet lige fra sygeplejersker, sosu'er og læger til de portører, bioanalytikere og lægesekretærer, der fik det hele til at køre på et tidspunkt, hvor verden var usikker.

Og alle de – både i private virksomheder og i det offentlige – der har gjort deres bedste, selvom det ikke har været let.

Tusind tak.

Vi har i fællesskab håndteret virussen godt i Danmark.

I sammenligning med mange andre lande har vi undgået et meget stort antal døde, men hundredvis af danskere har alligevel måttet tage afsked med deres bedstefar, mor, søster eller ven.

Deres tab bliver ikke mindre af, at flere går igennem det samme i andre lande.

Og mange har mistet noget andet værdifuldt. Meget af det kan ikke reduceres til tal og statistik.

Mange ældre har savnet deres børn og børnebørn. Og børn og børnebørn har savnet bedstemor og bedstefar. Mine børn har i hvert fald savnet et kram fra deres, mens vi stod nede i haven med god afstand til farmor og farfar oppe på terrassen.

Elever og studerende har set ugerne gå og tænkt på, om de mon ville nå at komme tilbage, før det hele var slut.

Små selvstændige har bedt til, at de kunne klare sig igennem, indtil de måtte åbne igen.

Men hverdagen er begyndt at vende tilbage for de fleste.

Men ikke for alle. Ikke for de titusindvis af danskere, der allerede har fået en fyreseddel. De er ved at blive glemte.

Der er en krise, som ikke er håndteret: den økonomiske krise, som vi først nu for alvor begynder at mærke.

Jeg tror, at de fleste af os kender nogen, der er blevet ramt. Fx Christina og

Johan. De har været sammen længe, og de er næsten en kliché - hun er stewardesse, han er pilot.

Da flyene blev parkeret, blev deres hverdag sat på hold. Det er svært at se, at de kommer tilbage på arbejde lige med det første.

De er ikke en statistik.

Det er Michelle, der fortalte sin historie til Ekstra Bladet, heller ikke.

Et par måneder før nedlukningen blev hun ansat som receptionist på Hotel Scandic i Frederikshavn. Og evnerne er i orden – hun har endda fået en pris under sin uddannelse.

Michelle var på vagt den aften, hvor landet blev lukket ned, og tog imod afbestillingerne, der væltede ind. Dagen efter blev hun kaldt ind på kontoret og fyret.

Næsten 50.000 har allerede mistet jobbet. Over 200.000 er hjemsendt på lønkompensation. Det er ikke dem alle, der kommer til at vende tilbage til det arbejde, de har forladt – desværre.

Der er danskere i hundredtusindvis som Christina, Johan og Michelle.

For dem er samtalerne over frokostbordet om ferieplaner og de nyeste oplevelser med kollegerne slut. Nu er det bekymringer om, hvordan man får betalt regningerne, der bliver vendt, når børnene er lagt i seng.

Det slider, når døgnets vågne timer skal gå med at spekulere over, hvordan man finder sig et nyt job, og om man kan blive siddende i huset. Om man kan give børnene en god sommer, selvom man har mistet den faste indtægt. Om man klarer den forbi den første.

Venstres mål er klart. De danskere, der har mistet jobbet, skal have et nyt. Det haster.

Det kan også mærkes i vores fællesskab, når krisen rammer.

På tre måneder er syv års hårdt arbejde og fald i ledigheden tabt på gulvet. Væk på en brøkdel af den tid, det har taget at skabe det.

Reformer har gjort den danske økonomi stærk. Men den er ikke usårlig.

Selv ikke den stærkeste økonomi kan i længden klare flere arbejdsløse, færre arbejdspladser, mindre vækst og større gæld.

Det er de værdier, der skabes på arbejdspladserne i landets virksomheder, som i sidste ende skaber den velstand, der betaler for vores velfærd.

Længere er den ikke.

Det er sådan – og kun sådan – at vi i længden får råd til at betale for den nødvendige grønne omstilling, et endnu stærkere sundhedsvæsen og mere personale i de dele af det offentlige, hvor det halter.

Det står endda i grundloven. "*Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrykker hans tilværelse*".

Arbejde er godt for den enkelte såvel som for fællesskabet – almenvellet.

Vores fællesskab er stærkest, når flest er i arbejde.

Hellere for hurtigt og for langt. Sådan sagde statsministeren, da hun lukkede landet ned.

Hellere for lidt og for sent, er statsministerens svar til de danskere, der er blevet fyret eller står til at blive det.

Men det haster med at genstarte den danske økonomi. Ledigheden må ikke bide sig fast.

Venstres plan er klar. Flere penge mellem hænderne. Gang i hjulene. Og tryghed med et skatte- og afgiftsstop.

Vi vil fremrykke skattelettelser. Så familierne allerede i år kan slette licensen fra budgettet, få en lavere elregning og mere udbetalt på lønsedlen.

Vi vil halvere momsens resten af året. En klækkelig skatterabat, der vil gøre varer billigere og sætte gang i hjulene – på restauranter, i sommerlandet og i butikker.

Og vi vil sætte en stopper for nye skatter og afgifter, der sender arbejdspladser ud af landet og skaber utryghed om økonomien for både virksomheder og borgere.

Samtidig skal vi redde de mange gode arbejdspladser i vores eksportvirksomheder. Flere står over for et mareridtsår, fordi store danske markeder som USA, Storbritannien og Tyskland er hårdt ramt. Det truer danske jobs.

Netop de arbejdspladser betaler for en god del af den danske velfærd. Og vi skal ikke regne med at få dem igen, hvis de først forsvinder.

Der er to veje i dansk politik. Den ene er Venstres.

Der bliver ikke råd til det hele. Men en ansvarlig og sund økonomi med flere private arbejdspladser er det, der har gjort Danmark stærkt. Som giver råd til velfærd og tryghed i familierne. Hvor det kan betale sig at arbejde. Med et skattestop.

Der er også den anden vej.

Hvor nye afgifter og højere skatter rammer både familier og virksomheder og sender arbejdspladser ud af Danmark. Hvor stigende arbejdsløshed mødes med et "vi må vente og se". Hvor man går mere op i at bruge penge end i at tjene dem. Og hvor utrygheden for både virksomheder og borgere koster velstand og velfærd.

Venstre har vist en klar vej for Danmark. Nu er det på tide, at Mette Frederiksen og den socialdemokratiske regering vælger, hvilken vej de vil gå.

Danmark er ikke det eneste land, der er ramt af corona – og mange er ramt langt hårdere end os. Ikke mindst landene i Sydeuropa.

Vi har været gode til at hjælpe hinanden herhjemme. Vi har vist, at vi er et velfærdssamfund, der godt kan selv.

Mange steder har ældre og kronisk syge fået hjælp fra frivillige, der så, at de kunne hjælpe. Giv en håndsrækning, hvor der var brug for det.

Danskerne vil gerne hjælpe, hvis vi kan. Og vi vil også gerne hjælpe andre end os selv.

Men da Italien bad om hjælp i Europa, blev det mødt med et skuldertræk fra den danske regering.

Til sidst tilbød den danske regering Italien nogle gamle respiratorer og et ubemandet felthospital. Ingen af delene kunne bruges til at behandle coronapatienter.

Regeringens samfundssind stopper ved grænsen. Regeringen stopper meget ved grænsen i disse dage – alt for meget.

De havde mulighed for at hjælpe – men ville ikke.

Regeringens svar var det modsatte af den vilje til at hjælpe andre, som utroligt mange danskere har vist de seneste måneder.

Jeg er stolt af at være dansker. Det vil jeg altid være. Men jeg er ikke stolt af den danske regerings svar på Italiens bøn om hjælp.

Vi er bedre end det.

I den kommende tid skal der træffes store beslutninger om EU's fremtid. Om solidaritet og hjælp til dem, der er hårdest ramt.

Et stærkt Europa har altid været i Danmarks interesse. Hvis Europas økonomier går i sort, koster det danske arbejdspladser og skader vores evne til at sætte dagsordenen – på klima, frihandel og vækst.

Europa har brug for Danmark. Og Danmark har brug for Europa. Mange af de lande, vi eksporterer til, er hårdt ramt økonomisk.

Mon ikke vi denne gang skal hjælpe med mere end et par forældede respiratorer? Også for vores egen skyld.

Herhjemme er meget stadig anderledes. Og en del vil forblive anderledes et godt stykke tid endnu. Men ikke for altid.

Det, der har ligget i den danske folkesjæl i generationer, kan ikke overvindes af en virus. Og der findes ikke mange steder, hvor folkestyret er så sammenflettet med måden, vi gør tingene på, som det er i vores land.

Den plet på jorden, vi kalder Danmark.

Her kan nye vilkår ikke fortrænge gamle traditioner.

I dag fejrer vi vores grundlov, som vi har gjort det de sidste 171 år. Ikke som vi plejer. Men som vi kan nu for tiden.

I år skulle vi også fejre to andre store nationale mærkedage. 75-året for Befrielsen, som Inger også talte om, og 100-året for Genforeningen.

De er ikke blevet til de store folkefester, som de burde have været. Men glæden over Befrielsen og Genforeningen bør ikke være mindre af den grund.

For efter vinter kommer vår. Efter fortvivlelse kommer håb. Og efter adskillelse kommer genforening.

Det er altid værd at huske på – ikke mindst i år.

Coronaen har også sat sit præg på livet i Venstre. Det almindelige partimøde, som den aften i marts hos Morten og Venstre i Holbæk, har været sat på pause.

Men heldigvis stopper det ikke opfindsomme Venstrefolk. Som da Venstre i Struer holdt drive in-generalforsamling den 19. maj.

"Blink med det lange lys, så får du ordet". Sådan kan man også styre talerækken.

Men jeg glæder mig til, at tingene bliver lidt mere normale. Til vi igen kan mødes ansigt til ansigt og stikke hinanden på næven, som vi plejer.

Det er sommer i Danmark.

Livet går videre. Og de seneste måneder er et nyt kapitel, der vil blive føjet til historien i den lange saga om Danmark.

Om et land, der blev lukket ned. Om danskere, der hjalp hinanden. Genopdagede fællessangen og fik hverdagen til at fungere.

Det er historien om et land, der, stillet over for en sundhedskrise, beviste, hvor stor en forskel, vi kan gøre, hvis vi hver især tager ansvar.

Men det er også et kapitel, der indeholder en økonomisk krise, der har gjort titusindvis af danskere arbejdsløse. Og hvor vi endnu ikke ved, om det ender lykkeligt. For Christina, Johan, Michelle og alle de andre, der ikke har en hverdag og et arbejde at passe, når søndag bliver til mandag.

Det næste kapitel skriver vi sammen.

Den beslutsomhed og vilje, vi har vist de seneste måneder, skal vi nu bruge til at komme videre i fællesskab.

Der er brug for, at vi sammen insisterer på, at der skal gang i vores samfund igen.

Der er brug for handling – ikke passivitet.

Jeg håber, at du vil med på Venstres vej.

Flere penge mellem hænderne.

Gang i hjulene.

Tryghed med et skattestop.

Vi skal genvinde de tabte arbejdspladser.

Og vi skal gøre det på den måde, der efterhånden er blevet den danske. I fællesskab og i frihed.

Og gerne med en fællessang.

Rigtig god grundlovsdag.

Kilde

www.venstre.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Grundlovstale, Venstre

Relateret

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres ekstraordinære landsmøde
21. september 2019

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Dansk Erhvervs årsmøde
10. september 2020

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jakob-ellemann-jensens-grundlovstale-2020>